

Калюжа на кризі

Микола Руденко

Калюжо з кригою на дні,
З малим окрайцем неба!
Авжеж не море...
Та мені
Так легко біля тебе.

Щось рідне є в твоїй душі,
В оцих рухливих колах —
Чи вмерзлі в кригу комиші,
Чи тіні кленів голих;

Чи сонні риб'ячі світи
Десь глибоко-глибоко...
Озерце миле! Чимось ти
Скидаєшся на око.

У занебесний край здаля,
З-за ґрат в'язничних наче,
Тобою дивиться Земля,
Тобою, грішна, плаче.

Хоч ти іще не течія,
Та я вже маю весла,
Бо ти — поезія моя,
Що тільки нині скресла.

Відлига це, чи то весна
У повній силі й моці?..
А крига проступає з дна,
Немов більмо на оці.